

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności odwołania,
- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w dniu 11 marca 2008 r. w sprawie T-301/05,
- uwzględnienie żądań stwierdzenia nieważności i zasądzenia odszkodowania przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami postępowania wynikłymi w związku ze skargą o stwierdzenie nieważności i w związku z odwołaniem

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo trzy zarzuty na poparcie swego odwołania.

W ramach pierwszego zarzutu, składającego się z dwóch części, wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, że Sąd dokonał błędnej wykładni czwartej konwencji z Lomé (¹).

Błąd polegał po pierwsze na tym, że Sąd orzekł, iż zgodnie z art. 313 ust. 2 lit. k konwencji z Lomé krajowy organ zarządzający decyduje o zatrudnieniu konsultantów i innych ekspertów technicznych, bez uwzględniania kompetencji Komisji w zakresie kontroli budżetowej i zarządu funduszami, przyznanej jej na mocy tej konwencji i bez uwzględnienia obowiązku Komisji udzielenia krajowemu organowi zarządzającemu technicznej pomocy przy negocjowaniu kontraktów.

Po drugie błąd Sądu polega na stwierdzeniu, że wniosek krajowego organu zarządzającego do Komisji o zatwierdzenie decyzji w przedmiocie przedłużenia umowy wnoszącego odwołanie powinno zawierać wyraźne odniesienie do art. 314 konwencji z Lomé, by zaczął biec ustanowiony w tym przepisie termin 30-dni, chociaż tego rodzaju wymóg z tego przepisu nie wynika. Zdaniem wnoszącego odwołanie, gdyby Sąd dokonał prawidłowej interpretacji wskazanego przepisu, powinien on być stwierdzić, że Komisja nie dochowała tego terminu.

W ramach zarzutu drugiego, wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok jest wadliwy ze względu na ewidentną sprzeczność w swym uzasadnieniu, ponieważ Sąd orzekł, w zakresie zarzutu naruszenia art. 317 lit. a) konwencji z Lomé, iż z jednej strony zarzut ten jest wniesiony po terminie, a z drugiej strony jest on zasadniczo tożsamy z zarzutem naruszenia art. 313 ust. 2 lit. k) konwencji. Zdaniem wnoszącego odwołanie, ten sam zarzut nie może zostać odrzucony jako niedopuszczalny i oddalony jako niezasadny.

W ramach zarzutu trzeciego, wnoszący odwołanie podnosi, że Trybunał naruszył jego prawo do obrony, po pierwsze poprzez brak uwzględnienia wszystkich argumentów, które wnoszący odwołanie podniósł na rozprawie, i po drugie poprzez przeinaczenie zakresu zarzutu wnoszącego odwołanie dotyczącego

naruszenia zasad staranności, dobrej administracji i zasad ochrony uprawnionych oczekiwań.

(¹) Czwarta konwencja zawarta pomiędzy państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) a Europejską Wspólnotą Gospodarczą, podpisana w Lomé w dniu 15 grudnia 1989 r. (przyjęta na mocy decyzji Rady i Komisji 91/400/EWWiS, EWG z dnia 25 lutego 1991 r. w sprawie wniosków czwartej Konwencji AKP-EWG, Dz.U. L 229, s. 1) zmieniła umowę podpisaną na Mauritiusie w dniu 4 listopada 1995 r. (Dz.U. L 156, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Salamanca (Hiszpania) w dniu 26 maja 2008 r. — Eva Martín Martín przeciwko EDP Editores, S.L. oraz Juan Caballo Bueno

(Sprawa C-227/08)

(2008/C 223/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Salamanca (Hiszpania).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Eva Martín Martín

Pozostałe strony: EDP Editores, S.L. i Juan Caballo Bueno

Pytania prejudycjalne

Czy art. 153 w związku z art. 3 i 95 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz z art. 38 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i dyrektywą Rady 85/577/EWG (¹) z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa, a konkretnie jej art. 4, należy interpretować w ten sposób, że sąd rozpoznający apelację od wyroku wydanego w pierwszej instancji ma prawo stwierdzić z urzędu nieważność umowy objętej zakresem tej dyrektywy, jeżeli nieważność ta nie została w ogóle podniesiona w trakcie rozpoznawania zarzutów w postępowaniu nakazowym, w postępowaniu w pierwszej instancji ani w skardze apelacyjnej, przez pozwanego konsumenta?

(¹) Dz.U. L 372, s. 31.